

สรุป

คำพิพากษาฎีกาที่เกี่ยวกับกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน

คำพิพากษาฎีกาที่ ๓๒๙๙/๒๕๖๔

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด
นาย ส.
พลตำรวจเอก ว.

ผู้ร้อง
ผู้คัดค้านที่ ๑
ผู้คัดค้านที่ ๒

พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ.๒๕๕๒

คดีนี้สืบเนื่องจากศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้ทรัพย์สิน เงินฝากของผู้คัดค้านที่ ๑ ที่ธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน) สาขาเดอะมอลล์บางแค บัญชีเลขที่ ๒๓๘-๔-๓๘๑๓๓-๗ จำนวนเงิน ๗๒,๖๓๘,๙๔๖.๒๙ บาท และของผู้คัดค้านที่ ๒ ธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน) สาขาสยามสแควร์ บัญชีเลขที่ ๑๕๒-๒-๔๕๖๕๕-๕ จำนวนเงิน ๕๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท อันเป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดมูลฐานตามคำพิพากษาของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง คดีหมายเลขแดงที่ อม.๒/๒๕๕๑ คำพิพากษาของศาลอาญา คดีหมายเลขแดงที่ อ.๔๑๙๗/๒๕๕๘ และคำพิพากษาของศาลแขวงดุสิต คดีหมายเลขแดงที่ ๓๕๐๑/๒๕๕๘ พร้อมดอกเบี้ยเป็นของแผ่นดิน ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๕๒ มาตรา ๕๑

ศาลชั้นต้นนัดไต่สวนและประกาศตามกฎหมายแล้ว

ผู้คัดค้านทั้งสองยื่นคำคัดค้าน ขอให้ยกคำร้อง

ศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้เงิน ๗๒,๖๓๘,๙๔๖.๒๙ บาท และเงิน ๕๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท ตกเป็นของแผ่นดิน

ผู้คัดค้านทั้งสองอุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ

ผู้คัดค้านทั้งสองฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา

ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงรับฟังเป็นยุติว่า เมื่อวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๘ กรมควบคุมมลพิษ สั่งจ่ายเช็คธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) จำนวน ๓,๙๖๕,๔๒๘,๓๖๑ บาท ให้แก่กิจการร่วมค้าเอ็นวีพีเอสเคจี ต่อมา วันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๕๘ กิจการร่วมค้าเอ็นวีพีเอสเคจีโอนเงินจำนวน ๕๖๒,๕๐๐,๐๐๐ บาท เข้าบัญชีบริษัท ป. ที่ธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน) สาขาเดอะมอลล์ บางแค บัญชีเลขที่ ๒๓๘-๐-๗๒๑๕๓-๖ จากนั้น บริษัท ป. โอนเงินจำนวน ๖๘,๕๐๐,๐๐๐ บาท เข้าบัญชีผู้คัดค้านที่ ๑ ที่ธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน) สาขาเดอะมอลล์บางแค บัญชีเลขที่ ๒๓๘-๔-๓๘๑๓๓-๗ กับโอนเงินจำนวน ๔๒๓,๗๐๐,๐๐๐ บาท เข้าบัญชีนาง จ. ซึ่งเป็นมารดาของผู้คัดค้านทั้งสองที่ธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน) สาขาเดอะมอลล์บางแค บัญชีเลขที่ ๒๓๘-๔-๖๐๒๘๘-๐ จากนั้นนาง จ. โอนเงินจำนวน ๑๐๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท เข้าบัญชีผู้คัดค้านที่ ๑ ดังกล่าว และโอนเงินจำนวน ๕๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท เข้าบัญชีผู้คัดค้านที่ ๒ ที่ธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน) สาขาสยามสแควร์ บัญชีเลขที่ ๑๕๒-๒-๔๕๖๕๕-๕ ต่อมาวันที่ ๑๐ พฤษภาคม ๒๕๕๙ คณะกรรมการธุรกรรม ได้ประชุมแล้วพบข้อเท็จจริงว่า นาย ว. รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย ใช้อำนาจข่มขู่หรือจูงใจ เจ้าพนักงานฝ่ายปกครองและเจ้าหน้าที่สำนักงานที่ดิน จังหวัดสมุทรปราการให้ออกโฉนดที่ดินโดยมิชอบ จำนวน ๑,๙๐๐ ไร่ ทับที่คลองสาธารณประโยชน์ และที่ทิ้งขยะซึ่งเป็นที่หวงห้ามเพื่อขายให้แก่กรมควบคุมมลพิษ เป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๘ และมาตรา ๑๕๗ กรมควบคุมมลพิษ

ได้ดำเนินการประกาศประกวดราคาก่อสร้างระบบจัดการน้ำเสีย ครั้งแรกตามมติคณะรัฐมนตรีกำหนดสถานที่สองฝั่งแม่น้ำเจ้าพระยา ที่ตำบลบางปูใหม่และตำบลบางปลาจืด จากนั้น กรมควบคุมมลพิษได้มีประกาศเมื่อวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๙ ให้ท้องที่ตำบลคลองด่าน อำเภอบางบ่อ จังหวัดสมุทรปราการ เป็นพื้นที่สามารถยื่นเอกสารเพื่อขายที่ดิน โดยไม่คำนึงถึงรายงานการศึกษาที่เห็นว่าที่ดินตำบลคลองด่านไม่เหมาะสม ทำให้กลุ่มกิจการร่วมค้าเอ็นวีพีเอสเคจีซึ่งประกอบด้วยบริษัท ป. ทีมีผู้คัดค้านที่ ๑ เป็นกรรมการผู้จัดการร่วมอยู่ด้วย และได้ดำเนินการโครงการดังกล่าว โดยกรมควบคุมมลพิษประกาศเปลี่ยน TOR เป็นโครงการออกแบบร่วมก่อสร้างและระบบรวมและบำบัดน้ำเสียเขตควบคุมมลพิษ มีการขอเพิ่มงบประมาณเข้าสู่การพิจารณาของคณะรัฐมนตรีเป็นวาระจรโดยไม่ผ่านสำนักงบประมาณเป็น ๒๒,๙๕๕ ล้านบาท ต่อมาวันที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๕๐ คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (คณะกรรมการ ป.ป.ช.) ได้มีมติชี้มูลความผิดทางอาญาแก่นาย ว. ผลคดีศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง มีคำพิพากษาฎีกาที่ อม.๒/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๙ กรกฎาคม ๒๕๕๑ พิพากษาลงโทษจำคุกนาย ว. ๑๐ ปี ต่อมาวันที่ ๘ ธันวาคม ๒๕๕๔ คณะกรรมการ ป.ป.ช. ชี้มูลความผิดนาย ป. อธิบดีกรมควบคุมมลพิษ นาย ศ. รองอธิบดีกรมควบคุมมลพิษ นาง ย. อธิบดีวิชาการสิ่งแวดล้อม ๗ กองจัดการควบคุมคุณภาพน้ำ กรมควบคุมมลพิษ ศาลอาญาได้มีคำพิพากษาในคดีหมายเลขแดงที่ อ.๔๑๙๗/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๑๗ ธันวาคม ๒๕๕๘ พิพากษาจำคุก คนละ ๒๐ ปี ตามคำพิพากษาของศาลอาญาปรากฏข้อความว่ากิจการร่วมค้าเอ็นวีพีเอสเคจีและกลุ่มเอกชนที่เป็นคู่สัญญากับกรมควบคุมมลพิษร่วมกันบิดเบือนข้อเท็จจริง ดำเนินการเสนอเข้าประกวดราคาในแต่ละขั้นตอนโดยทุจริตโดยจำเลยทั้งสามดังกล่าวซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่รัฐ ร่วมกับผู้ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรี ผู้รับผิดชอบปฏิบัติหน้าที่โดยเลือกดำเนินการแต่ละขั้นตอนไปในทางขัดต่อระเบียบทางการ มติคณะรัฐมนตรี และไม่ชอบด้วยกฎหมาย สมคบกับกิจการร่วมค้าในทุกขั้นตอน เพื่อเอื้อประโยชน์ให้กลุ่มเอกชนดังกล่าวได้เข้ามาเป็นคู่สัญญา ทำให้มีการยื่นฟ้องกิจการร่วมค้าเอ็นวีพีเอสเคจีเป็นจำเลยที่ ๑ ร่วมกับพวกรวม ๑๙ คน โดยบริษัท ป. เป็นจำเลยที่ ๔ และผู้คัดค้านที่ ๑ ของคดีนี้เป็นจำเลยที่ ๕ ในคดีอาญาข้อหาฉ้อโกงต่อศาลแขวงดุสิต ศาลแขวงดุสิตรับฟ้องจำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๑๙ แต่ยกฟ้องจำเลยที่ ๑ เพราะไม่เป็นนิติบุคคล แล้วพิจารณาพิพากษาลงโทษจำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๑๙ โดยปรับจำเลยที่เป็นนิติบุคคลรวมถึงจำเลยที่ ๔ บริษัท ป. รายละเอียด ๖,๐๐๐ บาท จำคุกจำเลยที่เป็นบุคคลรวมถึงผู้คัดค้านที่ ๑ ในคดีนี้ ซึ่งเป็นจำเลยที่ ๕ ในคดีดังกล่าวคนละ ๓ ปี โดยศาลแขวงดุสิตวินิจฉัยว่ากลุ่มบริษัทจัดหาที่ดินมีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกับกลุ่มบริษัทดำเนินการก่อสร้าง และมีส่วนร่วมเกี่ยวข้องกับกระทำความผิดของนาย ป. อธิบดีกรมควบคุมมลพิษ กับพวก คณะกรรมการธุรกรรมจึงเสนอให้อายัดทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดตามมาตรา ๓ (๕) (๑๕) และ (๑๘) แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ ตามคำสั่งคณะกรรมการธุรกรรมที่ ย.๑๔๘/๒๕๕๙ เรื่อง อายัดทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดไว้ชั่วคราว จากนั้นจึงมีการดำเนินการอายัดเงินในบัญชีของผู้คัดค้านที่ ๑ ซึ่งมีเงินคงเหลือจำนวน ๗๒,๖๓๘,๙๔๖.๒๙ บาท และเงินในบัญชีของผู้คัดค้านที่ ๒ ซึ่งมีเงินคงเหลือจำนวน ๕๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท ต่อมา ผู้ร้องได้ยื่นคำร้องขอให้มีคำสั่งให้เงินที่อายัดจำนวนดังกล่าวตกเป็นของแผ่นดินตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๕๑

คดีมีปัญหาวินิจฉัยตามฎีกาผู้คัดค้านทั้งสองได้รับอนุญาตให้ฎีกาว่าการทำธุรกรรมระหว่างกิจการร่วมค้าเอ็นวีพีเอสเคจีกับกรมควบคุมมลพิษเป็นการดำเนินการโดยชอบตามคำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการและคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุดหรือไม่ เงินที่อายัดเป็นเงินที่ได้จากการกระทำความผิดมูลฐานและมีเหตุให้ศาลสั่งให้ตกเป็นของแผ่นดินหรือไม่

ประเด็นตามฎีกาข้อแรกของผู้คัดค้านทั้งสองอ้างว่า เงินที่อายัดเป็นเงินที่ได้จากกรมควบคุมมลพิษเป็นค่าจ้างของการทำงานตามงวดงานที่มีค่าซื้อขาดของอนุญาโตตุลาการและคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุดให้จ่ายเงินจำนวนดังกล่าวให้แก่กิจการร่วมค้าเอ็นวีพีเอสเคจีแล้ว จึงไม่ใช่เงินที่ได้มาจากการกระทำความผิด นั้น ศาลฎีกาพิเคราะห์แล้วเห็นว่า ค่าซื้อขาดของอนุญาโตตุลาการ สถาบันอนุญาโตตุลาการ สำนักกระงับข้อพิพาท สำนักศาลยุติธรรม ข้อพิพาทหมายเลขแดง ที่ ๒/๒๕๔๔ ลงวันที่ ๑๒ มกราคม ๒๕๔๔ เป็นค่าซื้อขาดในข้อพิพาททางแพ่งที่มีกระบวนการวินิจฉัยตามพระราชบัญญัติอนุญาโตตุลาการ พ.ศ. ๒๕๔๕ ข้อเท็จจริงที่ได้ความตามคำซื้อขาดหาผลผูกพันการพิจารณาค้นหาข้อเท็จจริงของศาลไม่ หากอนุญาโตตุลาการมีค่าซื้อขาดแล้ว คู่กรณีประสงค์จะคัดค้านคำซื้อขาดก็ดี หรือต้องการบังคับตามคำซื้อขาดก็ดี ก็จะต้องมาร้องขอบังคับหรือร้องคัดค้านขอเพิกถอนคำซื้อขาดต่อศาล โดยศาลจะพิจารณาเพียงกระบวนการดำเนินการในชั้นอนุญาโตตุลาการ และเหตุที่ไม่สามารถจะระงับโดยอนุญาโตตุลาการตามกฎหมาย หรือการยอมรับหรือการบังคับตามคำซื้อขาดนั้น จะเป็นการขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนเท่านั้น ตามพระราชบัญญัติอนุญาโตตุลาการ พ.ศ. ๒๕๔๕ มาตรา ๔๐ หรือมาตรา ๔๓ แล้วแต่กรณี ดังนั้น การที่คู่กรณีพิพาทได้นำคดีมาขอบังคับตามคำซื้อขาดของอนุญาโตตุลาการต่อศาลปกครอง แต่กรมควบคุมมลพิษผู้คัดค้าน ได้คัดค้านโดยอ้างว่าสัญญาจ้างระหว่างผู้ร้องกับผู้คัดค้านเป็นโมฆะ เพราะเป็นการทำนิติกรรมโดยสำคัญผิดในตัวบุคคลซึ่งเป็นคู่กรณีแห่งนิติกรรมและสำคัญผิดในทรัพย์สินที่เป็นวัตถุแห่งนิติกรรม เป็นการขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน และข้อเรียกร้องไม่อยู่ในขอบเขตของสัญญาอนุญาโตตุลาการ แต่ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษาตามคดีหมายเลขแดงที่ อ.๔๘๗-๔๘๘/๒๕๕๗ ว่าคดีไม่อยู่ในหลักเกณฑ์ที่ศาลจะปฏิเสธไม่รับบังคับตามคำซื้อขาดของคณะอนุญาโตตุลาการได้ตามมาตรา ๔๓ (๔) จึงพิพากษาให้บังคับตามคำซื้อขาดของคณะอนุญาโตตุลาการ แสดงว่าคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุดดังกล่าวไม่ได้วินิจฉัยในเนื้อหาข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการกระทำของเจ้าหน้าที่ของรัฐที่เกี่ยวข้องกับเอกชนที่เกี่ยวข้องในคดีนี้ว่าได้กระทำความผิดมูลฐานที่จะริบเงินได้ตามกฎหมายป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน อีกทั้งปัญหาว่าการกระทำของผู้เกี่ยวข้องดังกล่าวเป็นความผิดมูลฐานหรือไม่ จึงไม่อาจเอาข้อวินิจฉัยในคดีแพ่งหรือคดีปกครองมาผูกพันการรับฟังข้อเท็จจริงในทางอาญาได้ ต่างจากการรับฟังข้อเท็จจริงทางแพ่งที่มีกฎหมายคือประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๕๖ ที่กำหนดให้ศาลจำต้องถือข้อเท็จจริงตามที่ปรากฏในคดีพิพาทบางส่วนอาญา ดังนั้น ข้ออ้างของผู้คัดค้านทั้งสองที่ว่า เงินที่กรมควบคุมมลพิษจ่ายให้แก่กิจการร่วมค้าเอ็นวีพีเอสเคจี แล้วกิจการร่วมค้าเอ็นวีพีเอสเคจีจ่ายให้แก่บริษัท ป. แล้วโอนต่อมาให้ผู้คัดค้านทั้งสอง เป็นการจ่ายเงินตามสัญญาจ้างโดยชอบตามคำซื้อขาดของอนุญาโตตุลาการและคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุด นั้น จึงยังไม่อาจนำมารับฟังเป็นยุติได้ ฎีกาของผู้คัดค้านทั้งสองข้อนี้ฟังไม่ขึ้น

ประเด็นปัญหาตามฎีกาของจำเลยที่สองต่อไปมีว่า เงินที่อายัดในคดีนี้เป็นเงินจากการกระทำความผิดมูลฐานหรือไม่ ซึ่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๕๑ วรรคสามให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าทรัพย์สินของผู้คัดค้านทั้งสองที่ถูกอายัดไว้เป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิด ผู้คัดค้านทั้งสองจึงมีภาระการพิสูจน์เพื่อหักล้างข้อสันนิษฐานดังกล่าว ศาลฎีกาพิเคราะห์แล้วเห็นว่า เงินจำนวนดังกล่าวมีที่มาจากการทำงานที่กรมควบคุมมลพิษจ่ายเงินตามสัญญาให้แก่กิจการร่วมค้าเอ็นวีพีเอสเคจี แล้วกิจการร่วมค้าเอ็นวีพีเอสเคจีโอนให้บริษัท ป. จากนั้นบริษัท ป. โอนให้นาง จ. แม้นาง จ. โอนเงินบางส่วนให้แก่ผู้คัดค้านทั้งสอง ผู้คัดค้านทั้งสองอ้างว่ากิจการร่วมค้าเอ็นวีพีเอสเคจีไม่ได้กระทำหรือร่วมกระทำความผิดฐานฉ้อโกง เพราะศาลฎีกาพิพากษายกฟ้องกิจการร่วมค้าเอ็นวีพีเอสเคจี แต่ข้อเท็จจริงปรากฏว่ากิจการร่วมค้า

เอ็นวีพีเอสเคจีเดิมประกอบด้วยเอ็น (N) คือบริษัท น. แต่ต่อมาได้ถอนหนังสือมอบอำนาจไป วี (V) คือบริษัท ว. จำเลยที่ ๒ ในคดีดังกล่าว พี (P) คือบริษัท ป. จำเลยที่ ๔ ในคดีดังกล่าว เอส (S) คือบริษัท ส. จำเลยที่ ๖ ในคดีดังกล่าว เค (K) คือบริษัท ฐ. จำเลยที่ ๘ ในคดีดังกล่าว และ จี (G) คือบริษัท ก. จำเลยที่ ๑๐ ในคดีดังกล่าว ด้วยเหตุนี้ แม้กิจการร่วมค้าเอ็นวีพีเอสเคจีจะไม่ถูกพิพากษาลงโทษ แต่องค์ประกอบของกิจการร่วมค้าดังกล่าว ประกอบด้วยจำเลยที่ ๒ ที่ ๔ ที่ ๖ ที่ ๘ และที่ ๑๐ ซึ่งศาลฎีกาในคดีดังกล่าวพิพากษาว่ากระทำความผิดฐานฉ้อโกงแล้วพิพากษาปรับ แสดงว่ามีการกระทำความผิดเกิดขึ้น และแม้ว่าการกระทำผิดดังกล่าวกิจการร่วมค้าเอ็นวีพีเอสเคจีถูกยกฟ้อง ไม่ได้รับโทษก็ตาม แต่พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินซึ่งมีโทษทางอาญา และมาตรการทางแพ่งให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดิน โดยความผิดอาญาและโทษอาญามุ่งบังคับแก่ตัวบุคคล ส่วนมาตรการทางแพ่งมุ่งบังคับแก่ตัวทรัพย์สินซึ่งเป็นอีกช่องทางหนึ่งที่จะป้องปรามไม่ให้มีการกระทำความผิดมูลฐาน เพราะถึงอย่างไรทรัพย์สินที่ได้มาหรือเกี่ยวกับการกระทำความผิดก็ไม่เป็นของผู้กระทำความผิด ผู้เกี่ยวข้องหรือผู้ใด เพื่อตัดวงจรการกระทำผิดมิให้นำทรัพย์สินนั้นไปใช้สนับสนุนการก่ออาชญากรรมต่อไป ดังนั้น หากปรากฏว่ามีการกระทำความผิดมูลฐานไม่ว่าผู้กระทำความผิดจะถูกลงโทษหรือไม่ แต่มีทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดเกิดขึ้น และแม้ผู้โอนทรัพย์สินให้จะถูกศาลพิพากษายกฟ้องไป ก็ยังดำเนินมาตรการทางแพ่งแก่ทรัพย์สินนั้นได้ ดังนั้น ข้ออ้างของผู้คัดค้านทั้งสองที่ว่า กิจการร่วมค้าเอ็นวีพีเอสเคจีไม่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิด เป็นการจ่ายเงินที่ชอบ จึงฟังไม่ขึ้น

ส่วนประเด็นตามข้ออ้างผู้คัดค้านทั้งสองว่า กิจการร่วมค้าเอ็นวีพีเอสเคจี กับพวก ถูกฟ้องต่อศาลแขวงดุสิต เป็นคดีฉ้อโกง จึงไม่มีความผิดมูลฐานเพราะความผิดมูลฐาน มาตรา ๓ (๑๘) หมายความว่า ความผิดเกี่ยวกับการฉ้อโกง ตามประมวลกฎหมายอาญาอันมีลักษณะเป็นปกติธุระ แต่ข้อเท็จจริงตามคำพิพากษาของศาลฎีกาที่ ๘๐๖๔/๒๕๖๐ เป็นการฉ้อโกงในคราวเดียวมิใช่ปกติธุระ นั้น ศาลฎีกาเห็นว่า คดีนี้ข้อเท็จจริงปรากฏตามทางพิจารณาของศาลชั้นต้นในคดีดังกล่าว คือศาลแขวงดุสิตว่า มีเจ้าพนักงานและเจ้าหน้าที่ของรัฐร่วมกับเอกชนกระทำการโดยมิชอบในการรวบรวมแล้วออกโฉนดที่ดินทับที่ดินที่สาธารณประโยชน์ เป็นการกระทำที่มิชอบ จากนั้นเอกชนกลุ่มดังกล่าวร่วมกับพนักงานของรัฐ คือ อธิบดี รองอธิบดี และเจ้าหน้าที่กรมควบคุมมลพิษ ได้เปลี่ยนแปลงหลักเกณฑ์และระเบียบโดยไม่ชอบให้การดำเนินการโครงการจัดการระบบน้ำในตำบลคลองด่าน ทั้งนี้ไม่อยู่รายงานการสำรวจเพื่อดำเนินการ แล้วมีการกำหนดเงื่อนไขเอื้อประโยชน์แก่เอกชนที่เกี่ยวข้อง จนมีการดำเนินคดีนาย ว. ในส่วนการรวบรวมที่ดินแล้วออกโฉนดที่ดินโดยมิชอบ และการดำเนินคดี นาย ป. อธิบดีกรมควบคุมมลพิษ กับพวก ฐานเป็นเจ้าพนักงานมีหน้าที่ซื้อ ทำ จัดการทรัพย์สินได้ ใต้กระทำการทุจริตต่อหน้าที่อันเป็นการเสียหายแก่รัฐ และฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริตตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ และมาตรา ๑๕๗ เมื่อข้อเท็จจริงตามทางวินิจฉัยของศาลแขวงดุสิตดังกล่าวปรากฏชัดแจ้งว่า กลุ่มจำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๑๙ เป็นเอกชน แต่ได้ร่วมกับเจ้าพนักงานรัฐกระทำการอันเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ และมาตรา ๑๕๗ แต่จำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๑๙ มิได้เป็นเจ้าพนักงาน จึงมีความผิดได้เป็นเพียงผู้สนับสนุนการกระทำผิดของเจ้าพนักงาน เพียงแต่กรมควบคุมมลพิษเจ้าหน้าที่ในคดีดังกล่าวเลือกยกฟ้องจำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๑๙ เป็นคดีฉ้อโกงที่มีโทษต่ำกว่า ทั้งยังเป็นคดียอมความได้ ข้อเท็จจริงที่ปรากฏตามคำพิพากษาของศาลแขวงดุสิต ทำให้คณะกรรมการทางธุรกรรมได้มีมติในคราวการประชุมครั้งที่ ๗/๒๕๕๙ ว่าการกระทำความผิดของจำเลยที่ ๑ (กิจการร่วมค้าเอ็นวีพีเอสเคจี) กับพวก รวม ๑๙ คน เป็นความผิดตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๓ (๕) ความผิดต่อแห่งหน้าที่

ราชการ ซึ่งเป็นความผิดมูลฐานคณะกรรมการธุรกรรมจึงมีมติให้อายัดเงินในคดีนี้ ซึ่งความเห็นของคณะกรรมการธุรกรรมดังกล่าวชอบแล้ว เพราะเมื่อการกระทำความผิดของจำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๑๙ เป็นความผิดมูลฐานเป็นผู้สนับสนุนเจ้าพนักงานในการกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ซึ่งเป็นความผิดมูลฐานตามมาตรา ๓ (๕) แม้โจทก์จะเลือกแยกฟ้องจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๑๙ ที่เป็นเอกชนในฐานฉ้อโกง ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งในความผิดมูลฐานที่มีการกระทำเกิดขึ้น ก็หาเป็นเหตุเปลี่ยนแปลงการกระทำความผิดมูลฐานให้แปรเปลี่ยนไปไม่ ข้ออ้างของผู้คัดค้านทั้งสองในข้อนี้ฟังไม่ขึ้น เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่าเงินที่อายัดมาจากการดำเนินโครงการที่เกิดขึ้นจากการกระทำความผิดมูลฐาน และผู้คัดค้านทั้งสองซึ่งมีภาระการพิสูจน์ แต่กลับนำสืบลอยๆ อ้างว่าเป็นเงินที่ได้โดยชอบจากการทำงานตามสัญญา แล้วโอนต่อมาเพื่อชำระหนี้เงินกู้ก็ดี นาย จ. มารดาโอนให้ตามศีลธรรมจรรยาที่ดี หาฟังปล้ำงบทสันนิษฐานตามมาตรา ๕๓ ว่าเป็นเงินที่ได้จากการกระทำความผิดมูลฐานได้ไม่ ฎีกาของผู้คัดค้านทั้งสองฟังไม่ขึ้น ศาลล่างทั้งสองพิพากษามาชอบแล้ว